

AQUELLA VEU

La mirava hipnotitzada
pel color blau dels seus ulls
tan eclèctics com el mar.

Una jove ballarina
i el talent més infinit
els tenia just davant.

Tot buscant l'alè i la calma
l'embruix definitiu
quan la vaig sentir cantar...

I aquella veu,
aquella veu,
no podia ser real,
era sobrenatural.

I aquella veu,
aquella veu,
el reflex d'un paradís
del que em vaig enamorar.

No sabia definir-la
desprenia sense fi
el torrent d'un huracà.

Mig lleona i papallona
es vestia de colors
impossibles d'ordenar.

De manera inexplicable
em vaig perdre en el seu gest,
tot un caos que va atrapar-me.

Dins del pit va conjurar-se
l'embruix definitiu
quan la vaig sentir cantar...

I aquella veu,
aquella veu,
no podia ser real
era sobrenatural.

I aquella veu,
aquella veu,
el reflex d'un paradís
del que em vaig enamorar.

I aquella veu,
aquella veu,
no podia ser real
era sobrenatural.

I aquella veu,
aquella veu,
el reflex d'un paradís
del que em vaig enamorar.

Van buscar-se com estranyes
enmig de tanta gent
connectades per imants.

Regirant-se les entranyes
van unir les seves veus.

I aquell petó,
aquell petó,
mou muntanyes i ciutats
pot viatjar per tot el món.

I et tinc aquí,
com sempre a prop,
agafant-te de la mà
és quan sóc capaç de tot.

I aquella veu,
aquella veu,
és tan viva i tan real
perquè és sobrenatural.

I aquella veu,
aquella veu,
el reflex d'un paradís
del que em vaig enamorar.